

R.J. PALACIO (n. 1963, New York, SUA) este graficiană și scriitoare. A realizat designul a numeroase cărți înainte de a deveni ea însăși autoare. Palacio a așteptat ani la rând momentul potrivit pentru a scrie o carte. O întâlnire întâmplătoare cu o fetiță la un chioșc de înghețată a convins-o că momentul acela a sosit. Așa s-a născut *Minunea* (2012), un volum vândut în peste 1,5 milioane de exemplare. Cartea, cu mesajul ei „Alege să fii bun“, a devenit un fenomen răspândit în lumea întreagă, venind în sprijinul luptei împotriva violenței în rândul elevilor.

Succesul avut de *Minunea* a făcut-o pe autoare să scrie câteva continuări, volume care gravitează în jurul lui Auggie Pullman: *Cartea lui Julian*, unde povestitor este personajul negativ din *Minunea*, și *Cartea despre Pluto*, care completează povestea cu o perspectivă inedită, prin vocea lui Christopher, prietenul lui Auggie.

R.J. PALACIO

Cartea despre Pluto

Un nou titlu din universul *Minunea*

Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

7.08 dimineața

Nu știu de ce m-am gândit la Auggie în dimineața asta. Sunt trei ani de când ne-am mutat și nu l-am mai văzut din octombrie, când a avut loc petrecerea de la sala de bowling. Poate că l-am visat. Nu știu. Dar când a intrat mama în camera mea, la câteva minute după ce am oprit deșteptătorul, mă gândeam la el.

— Te-ai trezit, scumpule? a zis ea încet.

Mi-am pus perna peste cap în semn de răspuns.

— E vremea să te scoli, a zis ea veselă și a tras drape-riile de la fereastră.

Chiar cu capul sub pernă și ochii închiși, tot mi-am dat seama că în cameră era deja prea multă lumină.

— Trage perdelele, am mormăit.

— Parcă ar sta să plouă toată ziua, a oftat ea, fără să tragă draperiile la loc. Haide, doar nu vrei să întârzii și azi. Trebuie să faci duș.

— Am făcut duș și acum două zile.

— Exact!

— Of! am gemut eu.

— Sus, florică, a zis ea, bătând perna cu palma.

Am tras deoparte perna de pe față.

— Bine! am strigat. Mă scol. Ești mulțumită?

— Ce morocănos ești dimineața, a zis ea clătinând din cap. Ce s-a întâmplat cu copilașul meu prietenos din clasa a patra de anul trecut?

Cartea despre Pluto

— Lisa! am ripostat eu.

Nu-i place deloc când îi spun pe numele mic. Am crezut că o să plece din camera mea, dar s-a apucat să adune niște haine de pe jos și să le pună în coșul de rufe.

— Apropo, s-a întâmplat ceva aseară? am întrebat, cu ochii încă închiși. Te-am auzit vorbind la telefon cu Isabel, când m-am culcat. Părea ceva rău...

Mama s-a așezat pe marginea patului meu. Eu m-am frecat la ochi, să mă trezesc.

— Ce-i? am zis. E rău de tot? Cred că l-am visat pe Auggie astă-noapte.

— Nu, Auggie e bine, a răspuns ea, strâmbându-se puțin la față și dându-mi deoparte părul din ochi. Voiam să aștept până mai târziu ca să...

— Ce-i! am întrerupt-o eu.

— Aseară a murit Daisy, scumpule.

— Poftim?

— Îmi pare rău, dulceață.

— Daisy!

Mi-am acoperit fața cu palmele.

— Îmi pare rău, scumpule. Știu cât de mult țineai la Daisy.

Îmi amintesc când a adus-o tatăl lui Auggie pe Daisy acasă. Auggie și cu mine jucam *Nu te supăra, frate* la el în cameră și am auzit brusc un țipăt ascuțit venind dinspre ușa de la intrare. Era Via, sora mai mare a lui Auggie. Le auzeam și pe Isabel și Lourdes, bona mea, cum vorbeau agitate. Așa că am dat fuga jos să vedem ce era cu toată tevatura.

Nate, tatăl lui Auggie, stătea pe un scaun de bucătărie și ținea în brațe un câine galben care se zbătea înnebunit. Via îngenunchease în fața câinelui și încerca să-l mângâie, dar cățelul era foarte agitat și tot încerca să-i lingă mâna, iar Via și-o tot trăgea.

— Un câine! a strigat bucuros Auggie și a dat fuga la tatăl lui.

Am dat fuga și eu, dar Lourdes m-a apucat de mână.

— Nu, nu, *papi*, mi-a spus ea.

Pe-atunci, Lourdes abia începuse să aibă grijă de mine, așa că n-o cunoșteam prea bine. Țin minte că-mi punea pudră pentru bebeluși în adidași, ceea ce eu mai fac și-acum, pentru că-mi amintește de ea.

Isabel își ținea obraji în palme. Se vedea clar că Nate abia intrase pe ușa.

— Nu pot să cred că ai făcut una ca asta, Nate, repeta ea iar și iar.

Stătea de cealaltă parte a camerei, lângă Lourdes.

— De ce nu-l pot mângâia și eu? am întrebat-o pe Lourdes.

— Fiindcă Nate a spus că acum trei ore câinele ăsta trăia pe străzi împreună cu un om fără adăpost, mi-a răspuns ea repede. E scârbos.

— Nu-i scârbos, este minunat! a zis Via și a sărutat câinele pe frunte.

— La mine în țară, câinii stau afară, a zis Lourdes.

— E așa draguț! a zis Auggie.

— Este o *ea*, a zis Via repede, dându-i un ghiont lui Auggie.

— Ai grijă, Auggie! a zis Isabel. Nu-l lăsa să te lingă pe față.

Dar câinele îl lingeja deja pe Auggie pe toată fața.

— Veterinarul a spus că-i perfect sănătoasă, oameni buni, le-a spus Nate lui Isabel și lui Lourdes.

— Nate, trăia pe stradă! a replicat imediat Isabel. Cine știe ce microbi are!

— Veterinarul i-a făcut toate injecțiile, o baie bună și a căutat-o de viermi, a răspuns Nate. Cățelușă asta e sănătoasă tun.

— Nu-i o *cățelușă*, Nate! i-a atras atenția Isabel.

Era adevărat: nici vorbă să fi fost un pui. Nu era mititică, moale și rotundă, cum sunt de obicei puii. Era o cățea slabă, ascuțită, cu ochi neastâmpărați, cu o limbă lungă și neagră care-i atârna într-o parte a gurii. Și nici vorbă să fi fost de talie mică. Părea la fel de mare ca labradoodle-ul bunicii.

— Bine, atunci *parcă-ar fi* o cățelușă, a zis Nate.

— Ce fel de câine este? a întrebat Auggie.

— Veterinarul crede că e o corcitură de labrador galben, a răspuns Nate. Poate cu puțin chow-chow?

Minunea în 365 de zile

{ Preceptele
domnului Browne }

R.J. Palacio

Traducere din engleză de Ioana Vilcu

ARTHUR

Învățați-l vorbele din trecut,

ca să fie un bun model de urmat

pentru copii... Nimeni nu se naște înțelept.

— *Învățăturile lui Ptahhotep,*

2200 î.e.n.

JANUARIE

Purtăm în noi
minunile pe
care le căutăm
în afara
noastră.

— Sir Thomas Browne

Și, mai presus de toate,
privește cu ochi strălucitori
lumea din jurul tău, căci
cele mai mari secrete se
ascund mereu în cele mai
neverosimile locuri. Cei care
nu cred în magie nu
o vor găsi niciodată.

— Roald Dahl

Trei lucruri sunt
importante în viață:
primul este să fii bun;
al doilea este să fii bun;
al treilea este să fii bun.

— Henry James

Niciun om
nu e o insulă,
nu e întreg
de unul singur.

— John Donne

R.J. Palacio (n. 1963, New York, SUA) este graficiană și scriitoare. A realizat designul a numeroase cărți înainte de a deveni ea însăși autoare. Palacio a așteptat ani la rând momentul potrivit pentru a scrie o carte. O întâlnire întâmplătoare cu o fetiță la un chioșc de înghețată a convins-o că momentul acela a sosit. Așa s-a născut *Minunea* (2012), un volum vândut în peste 1,5 milioane de exemplare. Cartea, cu mesajul ei „Alege să fii bun“, a devenit un fenomen răspândit în lumea întreagă, venind în sprijinul luptei împotriva violenței în rândul elevilor.

Cartea lui Julian (2014) vine să completeze povestea despre Auggie Pullman cu o perspectivă inedită, prin vocea lui Julian, personajul „negativ“ din *Minunea*, „agresorul“.

R.J. PALACIO

Cartea lui Julian

Traducere din engleză și note
de Iulia Arsintescu

ARTHUR

Obișnuit

Bine, bine, bine.
Știu, știu, știu.

Nu m-am purtat frumos cu August Pullman!

Mare scofală. Nu-i sfârșitul lumii, oameni buni. Hai să nu mai facem din țânțar armăsar, da? Pământul e mare și nu-i toată lumea drăguță cu toată lumea. Așa merg lucrurile. Chiar nu vreți să treceți peste asta? Cred că e momentul să mergeți mai departe și să vă vedeți de viață, da?

Fir-ar să fie!

Nu înțeleg. Chiar nu înțeleg. Acum sunt cel mai popular băiat din clasa a cincea, iar peste un minut devin, nu știu... Altceva. Asta doare. Tot anul ăsta a durut. În primul rând aș vrea ca Auggie Pullman să nu fi venit niciodată la Școala Beecher! Aș vrea să-și fi ținut ascunsă undeva fețișoara de monstru, ca în *Fantoma de la Operă*. Pune-ți o mască, Auggie! Ia-ți fața din fața mea, te rog. Totul ar fi mult mai ușor dacă pur și simplu ai dispărea.

Cel puțin pentru mine. Apropo, nu vreau să spun că pentru el ar fi floare la ureche. Știu că n-are cum să-i fie ușor nici lui să se uite zilnic în oglindă sau să meargă pe stradă. Dar asta nu-i problema mea. Problema mea este că totul s-a schimbat de când a venit el la mine la școală. Copiii sunt altfel. Eu sunt altfel. Iar asta înseamnă o mare belea.

Aș vrea ca totul să fie așa cum era în clasa a patra. Mamă, ce ne mai distrăm pe-atunci! Jucam prinselea în curte și nu că mă laud, dar toată lumea mă voia pe mine în echipă, știți? Vă spun! Toată lumea voia să facă pereche cu mine la proiectele de studii sociale. Și absolut toată lumea râdea de fiecare dată când spuneam ceva nostim.

La prânz, stăteam întotdeauna cu tovarășii mei și eram o gașcă. Adică, chiar eram! Henry. Miles. Amos. Jack. Gașcă adevărată! Și era marfă. Aveam atâtea chestii secrete! Semne cu mâinile pentru tot.

Nu știu de ce a trebuit să se schimbe totul. Nu știu de ce toată lumea s-a prostit în legătură cu toate chestiile.

De fapt, știu de ce: din cauza lui Auggie Pullman. Cum a apărut el, lucrurile au încetat să mai fie ce-au fost. Totul era cât se poate de obișnuit. Iar acum, totul este complet dat peste cap. Numai din cauza lui.

Și a domnului Tushman. De fapt, într-un fel e numai vina domnului Tushman.

Telefonul

Îmi amintesc că mama a făcut mare caz de telefonul primit de la domnul Tushman. În seara aceea, la cină, a tot repetat ce mare onoare era chestia asta. Directorul gimnaziului sunase la noi acasă și o întrebase dacă mă lasă să fiu într-un fel de comitet de primire pentru un copil nou-venit la școală. Uau! Ce chestie! Mama se purta de parcă aș fi câștigat Oscarul sau așa ceva. A zis că treaba asta îi demonstra că școala recunoștea cu adevărat care erau elevii „speciali“, ceea ce ei i se părea grozav. Mama nu-l cunoscuse până atunci pe domnul Tushman, pentru că el era directorul gimnaziului, iar eu abia terminasem clasele primare, dar zicea întruna, încântată nevoie mare, cât de drăguț se arătase la telefon.

Mama a fost întotdeauna ceva important pe la școală. Face parte din Consiliul Școlar, ceea ce nu știu exact ce înseamnă, dar pare să fie mare scofală. Și mereu se oferă voluntară pentru tot soiul de chestii. Dintre toate mamele, numai ea a fost reprezentantul clasei mele, în toți anii pe care i-am terminat până acum la Beecher. De fiecare dată. Face o mulțime de lucruri pentru școala aia.

Așa că, în ziua în care trebuia să particip la comitetul de primire, m-a lăsat în fața gimnaziului. A vrut să mă ducă înăuntru, da' i-am zis:

— Mamă, nu mai sunt la școala primară!

S-a prins și a plecat de-acolo cu mașina înainte să intru eu în clădire.

Charlotte Cody și Jack Will erau deja în holul din față și ne-am salutat. Am dat mâna cu Jack așa cum făceam noi în gașca noastră și l-am salutat pe urmă pe paznicul de la poartă. Apoi ne-am dus spre biroul domnului Tushman. Era tare ciudat să fiu la școală când nu mai era nimeni acolo.

— Frate, am putea să ne dăm cu skateboardul pe aici și n-ar ști nimeni, i-am spus lui Jack, alergând și dându-mă ca pe ghețuș pe pardoseala netedă a holului, când paznicul nu ne mai putea vedea.

— Ha, da, a zis Jack, dar am băgat de seamă că pe măsură ce ne apropiam de biroul domnului Tushman, Jack devenea tot mai tăcut. De fapt, arăta de parcă i-ar fi venit să dea la boboci.

Când aproape că am ajuns în capul scărilor, s-a oprit.

— Nu vreau să fac treaba asta! a zis el.

M-am oprit lângă Jack. Charlotte ajunsese deja la etaj.

— Haideți! a zis ea.

— Nu ești tu șefa, i-am răspuns.

A clătinat din cap și mi-a aruncat o „privire“. Eu am râs și l-am înghiontit cu cotul pe Jack. Ne plăcea s-o provocăm pe Charlotte Cody. Făcea mereu pe sclifosita!

— E total aiurea! a zis Jack, și și-a frecat fața cu palmele.

— Ce anume? am întrebat.

— Știi cine-i copilul cel nou? a zis el.

Am dat din cap că nu.

— Tu știi cine este, corect? a întrebat-o el pe Charlotte, uitându-se în sus la ea.

Charlotte a coborât scările spre noi.

— Cred că da, a zis și a făcut o mutră de parcă tocmai ar fi gustat ceva rău.

Jack a scuturat din cap și pe urmă s-a lovit de trei ori cu palma peste frunte.

— Sunt un mare idiot că am spus da la treaba asta! a zis el, scrâșnind din dinți.

— Stai așa, despre cine-i vorba? am întrebat eu.

L-am apucat pe Jack de umăr ca să se uite la mine.

— Cred că îl cheamă August, a răspuns el. Îl știi pe puștiul cu fața?

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Glumești? a zis Jack. Nu l-ai văzut niciodată pe băiatul ăla? Stă în cartier. Uneori mai vine pe terenul de joacă. Trebuie să-l mai fi văzut până acum. Toată lumea l-a văzut.

— Nu locuiește în acest cartier, a zis Charlotte.

— Ba da! a ripostat Jack pierzându-și răbdarea.

— Nu, vreau să zic că *Julian* nu locuiește în acest cartier, a răspuns ea la fel de nerăbdătoare.

— Și ce importanță are? am zis eu.

— Las-o baltă! m-a întrerupt Jack. Nu contează. Crede-mă, frate, n-ai văzut așa ceva în viața ta!

— Nu fi rău, te rog, Jack, a zis Charlotte. Nu-i frumos.

— Nu sunt rău deloc! a zis Jack. Spun doar adevărul.

— Da' cum arată, mai exact? am întrebat eu.

Jack n-a răspuns. A rămas doar pe loc și a clătinat din cap. M-am uitat la Charlotte, care s-a încruntat.

— O să vezi, a zis ea. Hai să mergem odată, bine?

S-a întors, a urcat scara până sus și a dispărut pe holul dinspre biroul domnului Tushman.

— Jack, frate, haide! am zis eu.

M-am prefăcut că-i ard una peste față. Asta l-a făcut să râdă un pic și să-mi repeadă un pumn cu încetinitorul. Și așa am ajuns să jucăm „splina“, un joc în care trebuia să ne pocnim unul pe celălalt în coaste.

— Veniți, băieți! ne-a ordonat Charlotte din capul scărilor.